

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 3. Beata Maria Ogniacensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

menta addebant; quod Roquelinum Do-
 minum suum Vasalli unice amarent, Sæcul. XIII.
A.C. 1211.
 quod ipse Ecclesias fortiter defenderet,
 eique multo ære opus esset ad expungen-
 da debita, licentiose vivendo contracta.
 Hæ preces literis commendatitiis Abba-
 tis sui, complurium Præsulum, quin et-
 iam Episcopi Uticensis fulciebantur.
 Quibus omnibus pensatis Papa Archie-
 piscopo Pisano in mandatis dedit; Ron-
 quelinum absolveret, cui etiam potesta-
 tem fecit; cum consortibus suis fundos
 Domini & patrimonii partiretur, ea
 conditione, ut non nihil partis sibi com-
 petentis Monasterio S. Victoris confer-
 ret, & reliqua ad liberandum se ab ære
 alieno impenderet. Hæc Epistola die
 quarta Augusti anno millesimo ducente-
 simo undecimo data est.

§. III.

Beata Maria Ogniacensis.

Fulco Episcopus Tolosanus ex urbe sua
 ab Hæreticis pulsus, in Franciam se
 recepit, ac usque ad Dioccesim Leodien-
 sem pervenit, ubi Jacobo Vitriacensi in
 prædicatione piæ expeditionis operam
 junxit. Jacobus vero, Argenteliæ in
 Diocesi Parisiensi natus, ibidem Theo-
 logiæ ardenti studio vacabat, cum fama *Vit. ap. Boll.*
 Mariæ Ogniacensis, mulieris singulari *Fun. to.*
 virtu. *22. p. 639.*

Q 4

virtu. 22. p. 639.

Sæcul. XIII. virtute claræ, ad ejus aures perveniens,
A.C. 1211. impulit, ut relicta schola & patria ad
 eam in Brabantiam se conferret. Illa
 Nivigellæ, quæ urbs tunc Diœcesis Leo-
 diensis, hodie Namurcensis est, anno cir-
 citer 1177. in lucem edita, ac anno Do-
 mini millesimo centesimo nonagesimo
 primo, cum ad annum ætatis suæ deci-
 mum quartum pervenisset, juveni in ma-
 trimonium tradita, jam tunc orationi
 assidue vacabat, tanto vitæ rigore se se
 exercens, ut eam admirari omnes debe-
 rent, imitari nemo posset. Haud diu
 post maritum, etsi juvenem, docuit, suo
 exemplo ad perfectionem Christianam
 tendere, & continentiam servare. Quin
 etiam aliquamdiu in quodam loco pro-
 pe Nivigellam, vulgo *Villembroc*, mor-
 bo elephantiaco laborantibus infervie-
 runt, quo vitæ genere viles se se omni-
 bus propinquis effecerunt. Maria, per-
 petuum prope servans jejunium, aliquan-
 do decem dies a Festo Ascensionis Do-
 mini usque ad Pentecosten nullo omni-
 no cibo refecta transegit, quin tamen
 ideo ad manuum laborem, a quo nun-
 quam cessabat, inepta fieret, non ignara,
 hanc pœnam primis parentibus nostris
 fuisse injunctam, quam etiam Apostolus
 2. Theſ. 3. 10 memorat: *Quoniam si quis non vult
 operari, non manducet.* Ergo, relictis
 omnibus bonis suis, laborabat, ut corpus
 suum

p. 643. n. 38.

2. Theſ. 3. 10

suum pœnitentia maceraret, ut sibi ipsi ^{Sæcul. XIII.}
 alimenta & vestitum pararet, & eleemo- ^{A.C. 1211.}
 synam aliis largiretur.

Tandem frequentia illorum, qui Ni-
 vigella Villembrocium ad eam invisen-
 dam veniebant, fatigata, inde Ogniacum
 ad Sabrim amnem divertit, ubi erat Mo-
 nasterium Canonorum Regularium,
 circa annum millesimum centesimum
 nonagesimum secundum conditum, ad-
 huc paucis notum. Ibi necdum multo
 tempore commorata erat Maria, cum Ja-
 cobus Vitriacensis ad eam venit, cui ip-
 sa persuasit, Canonicis Regularibus O-
 gniacensibus se jungere, & Prædicationi
 Verbi divini vacare. Ille suscepto mu-
 nere, intra breve temporis spatium ita
 excelluit, ut in explananda S. Scriptura
 & vitiis expugnandis ceteros omnes su-
 peravit. Verumtamen, ut omne initium
 grave est, cum timeret, ne sibi publice
 dicenti materia orationis deesset, nimis
 amplam comparabat, nec eam, antequam
 exordiretur, satis diggerat. Pude-
 bat quidem virum imperitiæ, sed laudes
 hominum solatium afferebant, quamvis
 eas immerito tribui sciret. Intellexit
 Maria, quid angeret, & Jacobi animum
 ab utroque vitio, tum quod suo ipsius ju-
 dicio non satis apte diceret, tum quod
 aliorum assentatione delectaretur, libe-
 ravit. Exinde virorum illorum Religio-
 rum

Q. r.

forum

Sæcul. XIII. forum & potissimum Mariæ precibus Ja-
 A. C. 1211. cobus dedit, ut, Parisios reversus, Or-
 dine Presbyteratus insigniri se pateretur.
 Ubi Ogniacum rediit, Maria, ipsum in
 Terra sancta Episcopum futurum, præ-
 dixit.

p. 636. n. 2. Inter hæc Fulco Episcopus Tolosanus
 in Dioccesim Leodiensem advenit, attra-
 ctus fama virorum mulierumque, Deo
 ibi servientium, ac virtutum exemplis,
 quæ in Crucigeris, ex illa regione adve-
 nis, & in Occitania militantibus, vide-
 rat. Mirabatur inprimis sanctarum fe-
 minarum pietatem & devotionem, quæ
 in Ecclesiam & Sacramenta ferebantur,
 quæ spernebantur in patria sua. Ex Æ-
 gypto fugisse, & in Terram promissam
 pervenisse, sibi videbatur. In variis lo-
 cis cernebat congregatas virgines, quas
 pudicitia & humilitatis virtus commen-
 dabat, de labore manuum suarum man-
 ducantes, quamvis ex opulenta familia
 natæ essent. Cernebat matronas Deo
 sacras, quæ has puellas magno fervore
 instituebant ad pietatem, & in sancto pro-
 posito confirmabant. Cernebat viduas
 magis Deo, quam antea maritis, placere
 cupientes, jejuniis, vigiliis, orationi, la-
 bori, & operibus Caritatis intentas.
 Tandem cernebat feminas, matrimonio
 ligatas, quæ filios suos in timore Dei e-
 ducabant, quæ sapius præstituto tem-
 pore

Ecclesia Leo-
 diensis.

pore continentiam servabant, ut interea Sæcul. XIII.
liberius se totas orationi dederent, non A.C. 1211.
nullas etiam, quæ, consentientibus vi-
ris, omni tempore a consortio conjugali
abstinebant.

Hæ sanctæ mulieres patientissime fe-
rebant cavillationes & calumnias im-
probiorum ac corruptorum hominum,
qui cum alio modo nocere non possent,
eas ridebant & contumeliose appella-
bant. At illæ illustre virtutis suæ do-
cumentum dederunt, cum urbs Leodien-
sis anno millesimo ducentesimo duode-
cimo, imperante Duce Brabantia, a mi-
litibus direpta est; quippe quæ ad Ec-
clesias confugere non potuerunt, vel in
annem vel in latrinas se præcipites de-
derunt, ut pudicitia consulerent. Quam-
vis vero haud exiguo essent numero, nul-
la tamen, Deo famulas suas custodien-
te, interiit. Præter virtutes acquisitas,
cuncti in piissimis mulieribus etiam do-
na divinitus data mirabantur; nam ali-
quæ peccata aliorum secreto commissa
cognoscebant, & peccatores ad confi-
tendum excitabant. Aliæ præ amoris
in Deum ardore languebant, aliæ visio-
nibus cœlestibus recreabantur, aliæ rapti-
ebantur in extasim. Jacobus Vitria-
censis hujusmodi prodigiorum exempla
refert, atque Episcopum Tolosanum te-
stem adducit. Ab hoc enim Præsule
roga-

Sæcul. XIII. rogatus Jacobus vitam Mariæ Ognia-
A. C. 1211. censis, qua feminarum istarum nulla alia
 clarior, scripsit, atque etiam adjuncta
 beatæ ejus mortis, qua anno salutis hu-
 manæ millesimo ducentesimo decimo
 tertio, die Dominica, vigesima tertia Ju-
 nii, in Vigilia S. Joannis, anno ætatis suæ
 circiter trigesimo sexto, defuncta est.

e. 666. Multa ei miracula in vita & post obitum
 edita tribuuntur, ipsiusque memoria,

p. 630. tanquam Beatæ in cœlo mulieris, in
 illa Regione pluribus jam sæculis co-
 litur.

§. IV.

Otto Imperator excommunicatus.

Innocentius Papa Ottonem Imperato-
 rem excommunicaverat, quod jura-
 mentum, cum consecraretur, editum
 violasset, & Ditiones Ecclesiæ, Regisque
 Siciliæ in Italia, Principis Sacræ Sedis
 Vasalli, ejusdemque præsidio securi, in-
 vasisset. Ergo literis ad Patriarchas A-
 quilejensem & Gradensem, ad Archie-
 piscopus Ravennatem & Genuensem,
 eorumque Suffraganeos, nec non ad Suff-
 raganeos Sedis Mediolanensis, tunc, per
 obitum Huberti Pirovanensis, vacantis,
 datis, Papa omnibus præcepit, ut latam
 excommunicationis sententiam contra
 Ottonem, ejusque Fautores, secundo
 confirmarent, & Episcopo Albanensi in-
 junxit

Ital. Sacr.
to. 4. p. 247.